

За ким плаче Немілля

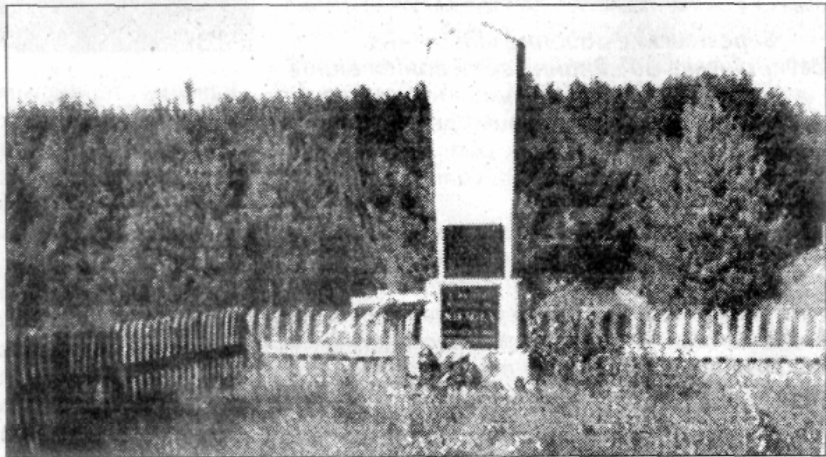
В житті кожної людини, напевно, були ситуації, коли ми зробили щось погане відносно іншої людини або хтось нас дуже образив, обдурив чи підставив. Всі люди реагують по-різному. Один чоловік буде пам'ятати це все життя, при можливості – страшно мститься. Як кажуть: око за око, зуб за зуб. Інша людина старається викреслити кривдника зі свого життя і йти далі.

В народі кажуть: «Хай Бог прощає». Але найвищий шабель людяності – чесно і щиро відкрити свою душу й серце для взаємного прощення і любові до ближнього. Так, це дуже непросто. Але це єдиний лікувальний рецепт взаємних образ – ми прощаємо вам і просимо вас про прощення.

В газеті «Надслучанський вісник» від 01.08.2017 р. була надрукована стаття С. Ткачука «Прощаємо і простіть», де, зокрема, автор намагається відповісти на питання «Хто спалив Немілля?». Він прямо не стверджує, але підводить читача до думки, що Немілля могли спалити польські поліцаї, які були на службі у німців. Таке припущення змусило нас задуматись.

Наша родина назавжди пов'язана з Неміллям – в загальній могилі поховані наші родичі. В ніч з 23 на 24 травня 1943 року село, яке знаходилося в лісі між селами Бистричі і Колодязне, було повністю знищене, а всіх мешканців вбито в страшний спосіб. На ранок після жорстокого вбивства до Немілля побігли жителі навколишніх сіл, серед яких був і батько нашої мами, щоб дізнатись про долю своїх родичів. Те, що він побачив, неможливо передати словами. Молода розтерзана жінка лежала серед квітучого бузку з відрізнаними грудьми і виколотим хрестом. Було замордовано 128 людей. Важко уявити, з яким почуттям люди зносили тіла вбитих до великої ями, перекладаючи замордованих власними жупанами та свитами.

Хто ж убив Немілля? Щоб відповісти на це питання, ми будемо керуватися свідченнями людини, якій довіряємо, і логікою. Один з наших односельців володіє інформацією, яку йому повідомив житель села Л. Так от, за свідченням Л., він разом з іншим мешканцем У. брав участь у нападі на Немілля. Зокрема, кон-

кретно Л. стояв зі зброєю на охороні з боку села Бистричі, щоб ніхто не прийшов на допомогу Немілли. А от його товариш У., за словами інформатора, був безпосередньо в центрі тих страшних подій. Чи є підстави не вірити цим свідченням? Логіка підказує, що ні. Бо не буде стара людина сама на себе таке наговорювати.

Варто зазначити, що дані мешканці Л. і У. не були засуджені військовим трибуналом НКВС за участь в націоналістичній організації. Хоча саме за такою статтею радянська влада садила в тюрми майже всіх учасників ОУН, УПА. Хто має розум – нехай думає, що це означає.

З іншого боку є історія про те, як поляки вбили одного з наших предків за те, що не хотів віддавати їм свого кожуха. І це теж біль нашої родини. Але ми, як нащадки двох народів, прагнемо до примирення між поляками та українцями, щоб жити в

єдиному європейському домі. І не важливо, що перше – просити пробачення, чи пробачати. Важливо – звільнити серце від злості та ненависті і наповнити душу миром і добром.

Немілля плаче... Бо аромат квітучого бузку і родинного затишку змішався з запахом крові і людинавбивства. Немілля плаче за замордованою молодою жін-

кою, за заколотим вилами немовлям, за страченим життям 128 людей... Немілля плаче і за тими, хто це зробив, запламував свій рід кров'ю невинних. Немілля плаче і за тим дідом, якого вбили за кожуха. Немілля плаче... І плачемо ми...

Пишучи цього листа, ми не ставили перед собою мети сипати сіль на рану, яка ділить поляків і українців, а посилювати те, що єднає два народи. Єднає нас християнська тотожність і спільний європейський дім. Згадаймо, що саме поляки, як жертви німецького нацизму, ще в 1965 році звернулись до німців з пропозицією: «Прощаємо і просимо прощення». Давайте і ми піднімемося над страшними 40-ми роками, над нашим болем і нашою пам'яттю, над бурхливим сьогоденням, і... примиримося. На віки вічні.

Тимофій МЕЛЬНИЧУК,
Галина ІВАНЧУК,
с. Колодязне.